Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

14. oktober 2014*

»Appel — fælles fiskeripolitik — fangstkvoter — hasteforanstaltninger truffet af Kommissionen — Unionens ansvar uden for kontraktforhold — artikel 340, stk. 2, TEUF — betingelser — faktisk og reelt tab — individuelle fiskerettigheder«

I sag C-611/12 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 27. december 2012,

Jean-François Giordano, Sète (Frankrig), ved avocats D. Rigeade og A. Scheuer,

sagsøger,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved A. Bouquet og D. Nardi, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, vicepræsidenten, K. Lenaerts, afdelingsformændene A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta, M.E. Juhász, A. Borg Barthet og J.L. da Cruz Vilaça samt dommerne A. Rosas, J. Malenovský, E. Levits (refererende dommer), C. Vajda, S. Rodin og F. Biltgen,

generaladvokat: P. Cruz Villalón

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 20. marts 2014,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

1 I appelskriftet har Jean-François Giordano nedlagt påstand om ophævelse af dommen afsagt af Den Europæiske Unions Ret i sag Jean-François Giordano mod Kommissionen (T-114/11, EU:T:2012:585, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Europa-Kommissionen i en sag, hvori appellanten havde nedlagt påstand om erstatning for det tab, som appellanten angiveligt havde lidt som følge af vedtagelsen af Kommissionens forordning (EF) nr. 530/2008 af 12. juni 2008 om indførelse af hasteforanstaltninger gældende for notfartøjer, der fisker efter tun i Atlanterhavet øst for 45 ° V og i Middelhavet (EUT L 155, s. 9).

Retsforskrifter

2 Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 af 20. december 2002 om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik (EUT L 358, s. 59) har til formål at etablere flerårige forvaltningsplaner for bestandene for at sikre, at fiskeriet kan overleve på lang sigt.

3 Det bestemmes i artikel 7 i forordning nr. 2371/2002 med overskriften »Hasteforanstaltninger truffet af Kommissionen«:

»1. Hvis det konstateres, at der som følge af fiskeriaktiviteter er en alvorlig trussel mod bevarelsen af de levende akvatiske ressourcer eller det marine økosystem, der kræver, at der straks gribes ind, kan Kommissionen efter begrundet anmodning fra en medlemsstat eller på eget initiativ træffe hasteforanstaltninger, der højst må vare i 6 måneder. Kommissionen kan træffe en ny afgørelse om at videreføre hasteforanstaltningerne i højst 6 måneder.

2. Medlemsstaten sender anmodningen samtidigt til Kommissionen, de øvrige medlemsstater og de relevante regionale rådgivende råd. De kan sende deres eventuelle skriftlige bemærkninger til Kommissionen senest fem arbejdsdage efter modtagelse af anmodningen.

Kommissionen træffer afgørelse senest 15 arbejdsdage efter modtagelse af den i stk. 1 nævnte anmodning.

3. Hasteforanstaltningerne har øjeblikkelig virkning. De meddeles til de berørte medlemsstater og offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

4. Medlemsstaterne kan indbringe Kommissionens afgørelse for Rådet senest 10 arbejdsdage efter modtagelse af meddelelsen.

5. Rådet kan med kvalificeret flertal træffe en anden afgørelse senest en måned efter modtagelse af indbringelsen.«

4 Artikel 20 i forordning nr. 2371/2002 med overskriften »Tildeling af fiskerimuligheder« bestemmer:

»1. Rådet træffer på forslag af Kommissionen med kvalificeret flertal afgørelse om fangst- og/eller fiskeriindsatsbegrænsninger og om tildelingen af fiskerimuligheder mellem medlemsstaterne samt om de betingelser, der skal gælde i forbindelse med sådanne begrænsninger. Fiskerimulighederne fordeles mellem medlemsstaterne på en sådan måde, at hver medlemsstat sikres en relativ stabilitet i fiskeriet efter hver bestand eller for hvert fiskeri.

2. Når Fællesskabet fastlægger nye fiskerimuligheder, beslutter Rådet, hvilken tildeling der skal anvendes i forbindelse med disse muligheder under hensyntagen til hver enkelt medlemsstats interesser.

3. Hver enkelt medlemsstat afgør, hvilken metode den vil anvende ved fordeling af de fiskerimuligheder, den har fået tildelt, mellem de fartøjer, der fører dens flag i overensstemmelse med EF-lovgivningen. Den underretter Kommissionen om fordelingsmetoden.

4. Rådet fastsætter, hvilke fiskerimuligheder der er til rådighed for tredjelande i EF-farvandene, og tildeler disse muligheder til de enkelte tredjelande.

5 Medlemsstaterne kan, efter først at have underrettet Kommissionen, helt eller delvis udveksle tildelte fiskerimuligheder.«

5 Det var i denne sammenhæng, at Rådets forordning (EF) nr. 40/2008 af 16. januar 2008 om fastsættelse for 2008 af fiskerimuligheder og dertil knyttede betingelser for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande gældende for EF-farvande og for EF-fartøjer i andre farvande, som er omfattet af fangstbegrænsninger (EUT L 19, s. 1), kom i stand.

6 Disse begrænsninger og mængder blev ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 446/2008 af 22. maj 2008 om tilpasning af visse kvoter for atlantisk tun i 2008 i medfør af artikel 21, stk. 4, i Rådets forordning (EØF) nr. 2847/93 om indførelse af en kontrolordning under den fælles fiskeripolitik (EUT L 134, s. 11).

7 I henhold til artikel 7 i forordning nr. 2371/2002 vedtog Kommissionen, den 12. juni 2008, forordning nr. 530/2008.

8 I sjette betragtning til forordning nr. 530/2008 anføres:

»Det fremgår af de foreliggende oplysninger, som bekræftes af Kommissionens kontrollører under kontrolbesøg i medlemsstaterne, at fiskerimulighederne for tun i Atlanterhavet øst for 45° V og i Middelhavet fra notfartøjer, der fører græsk, fransk, italiensk, cypriotisk eller maltesisk flag eller er registreret i en af disse stater, anses for at være udtømt den 16. juni 2008, og at fiskerimulighederne for samme bestand i Atlanterhavet øst for 45° V og i Middelhavet fra notfartøjer, der fører spansk flag eller er registreret i denne stat, anses for at være udtømt den 23. juni 2008.«

9 I den nævnte forordnings artikel 1 fastsættes:

»Fra den 16. juni 2008 er det forbudt at fiske efter tun i Atlanterhavet øst for 45° V og i Middelhavet fra notfartøjer, der fører græsk, fransk, italiensk, cypriotisk eller maltesisk flag eller er registreret i en af disse stater.

Fra samme dato er det også forbudt at opbevare om bord, anbringe i bur med henblik på opfedning eller opdræt, omlade, overføre eller lande fisk fra denne bestand fra disse fartøjer.«

10 Samme forordnings artikel 2 har følgende ordlyd:

»Fra den 23. juni 2008 er det forbudt at fiske efter tun i Atlanterhavet øst for 45° V og i Middelhavet fra notfartøjer, der fører spansk flag eller er registreret i denne stat.

Fra samme dato er det også forbudt at opbevare om bord, anbringe i bur med henblik på opfedning eller opdræt, omlade, overføre eller lande fisk fra denne bestand fra disse fartøjer.«

11 Artikel 3 i forordning nr. 530/2008 bestemmer:

»1. Medmindre andet fremgår af stk. 2, må EF-operatører fra den 16. juni 2008 ikke acceptere landinger, anbringelse i bur med henblik på opfedning eller opdræt eller omladning i EF-farvande eller -havne af tun fanget i Atlanterhavet øst for 45° V og i Middelhavet fra notfartøjer.

2. Landinger, anbringelse i bur med henblik på opfedning eller opdræt og omladning i EF-farvande eller -havne af tun fanget i Atlanterhavet øst for 45° V og i Middelhavet fra notfartøjer, der fører spansk flag eller er registreret i denne stat, tillades indtil den 23. juni 2008.«

Sagens faktiske omstændigheder

12 Jean-François Giordano er reder for fartøjet »Janvier Giordano«, som er et notfartøj, der fører fransk flag, og som udøver sin fiskerivirksomhed i Middelhavet.

13 I henhold til EU-lovgivningen rådede Den Franske Republik over fangstkvoter på 4 164 ton for almindelig tun for 2008, hvoraf 90% tilhørte notfartøjer, der førte fransk flag og udøvede fiskeri i Middelhavet.

14 I denne forbindelse udstedte præfekten for regionen Languedoc-Roussillon ved beslutning af 16. april 2008 en særlig fiskeritilladelse til appellanten, der gav ham tilladelse til at fange, anbringe, omlade, overføre, lande, transportere, opbevare og at sælge almindelig tun i Middelhavet inden for grænserne af de fiskerimuligheder, der var stillet ham til rådighed, i form af en individuel kvote på 132,02 ton. Der kunne i henhold til tilladelsen udøves fiskeri i perioden fra den 1. april 2008 til den 30. juni 2008.

15 Efter vedtagelsen af forordning nr. 530/2008 om forbud mod fiskeri efter almindelig tun i Middelhavet blev Jean-François Giordanos fangstsæson afbrudt den 16. juni 2008, og som en konsekvens heraf blev dennes fiskeritilladelse trukket tilbage ved beslutning af 16. juni 2008, truffet af præfekten for regionen Languedoc-Roussillon, hvorved nævnte forordning blev gennemført.

16 Jean-François Giordano anlagde sag ved de franske forvaltningsdomstole med påstand om annullation af den nævnte beslutning. Såvel tribunal administratif de Montpellier som cour administrative d'appel de Marseille forkastede Jean-François Giordanos annullationssøgsmål med den begrundelse, at det var Kommissionens forordning nr. 530/2008 og ikke præfektens beslutning, som lå til grund for den pågældende forbudsforanstaltning.

17 Ved dom af 11. marts 2011, AJD Tuna (C-221/09, EU:C:2011:153), har Domstolen fastslået, at forordning nr. 530/2008 var ugyldig, for så vidt som de forbud, den havde indført med hjemmel i artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 2371/2002, fik virkning fra den 23. juni 2008 for så vidt angår de notfartøjer, der fører spansk flag eller er registreret i denne medlemsstat, og de EF-operatører, der har indgået kontrakter med disse, mens forbuddene fik virkning fra den 16. juni 2008 for de notfartøjer, der fører maltesisk, græsk, fransk, italiensk og cypriotisk flag eller er registreret i disse medlemsstater, og de EF-operatører, der har indgået kontrakter med dem, uden at denne forskelsbehandling var objektivt begrundet.

Sagen for Retten og den anfægtede dom

18 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 25. februar 2011 anlagde Jean-François Giordano søgsmål vedrørende Unionens ansvar uden for kontraktforhold med påstand om erstatning for det tab, han har lidt som følge af vedtagelsen af forordning nr. 530/2008.

19 Efter at Retten i den appellerede doms præmis 12 erindrede om den faste retspraksis, hvoraf følger, at Unionens ansvar uden for kontraktforhold for ulovlig adfærd udvist af dens organer forudsætter, at en række betingelser er opfyldt, valgte den først at undersøge, om appellanten havde godtgjort, at der faktisk var lidt det tab, som han havde påberåbt sig.

20 Herunder fandt Retten i den appellerede doms præmis 18, at kvoterne ikke giver fiskerne nogen garanti for at kunne fiske den samlede kvote, som er tildelt dem, idet en kvote udelukkende udgør en teoretisk begrænsning af den maksimale fangst, som under ingen omstændigheder må overskrides.

21 Følgelig fastslog Retten, at idet appellanten havde begrænset sig til at gøre gældende, at det i henhold til forordning nr. 530/2008 udstedte fiskeriforbud ikke gjorde det muligt for ham at udøve sin virksomhed i perioden fra den 16. juni til den 30. juni 2008, var det påståede tab ikke reelt.

22 Retten frifandt følgelig appelindstævnte i det af appellanten anlagte søgsmål, og appellanten blev pålagt at betale sagsomkostninger.

Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

23 Appellanten har nedlagt følgende påstande for Domstolen:

— Den appellerede dom ophæves.

— Det fastslås, at vedtagelsen af forordning nr. 530/2008 af 12. juni 2008 har påført appellanten et erstatningsberettiget tab.

— Kommissionen tilpligtes at betale appellanten 542 594 EUR i erstatning.

— Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne i appelsagen og omkostningerne i forbindelse med sagens behandling i første instans.

24 Kommissionen har nedlagt følgende påstande for Domstolen:

— Appellen afvises.

— Subsidiært frifindelse.

— Mere subsidiært, frifindelse for påstanden om erstatning.

— Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger i appelsagen og i forbindelse med sagens behandling i første instans.

Appellen

Parternes argumenter

25 Med det første anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 17-22 har begået en retlig fejl ved at fastslå, at Unionens ansvar uden for kontraktforhold som følge af en retsstridig handling ikke kan gøres gældende, idet det påståede tab ikke var af faktisk og reel karakter.

26 Med dette anbringendes første led har appellanten anført, at Retten i den appellerede doms præmis 17-19 sammenblandede sikkerheden for, at der er lidt et tab, med fastsættelsen af beløbet herfor.

27 Dels skyldes det påståede tabs faktiske og reelle karakter den omstændighed, at appellanten, i medfør af vedtagelsen af forordning nr. 530/2008, var forpligtet til at ophøre med sin fiskerivirksomhed før den sædvanlige lukning af fangstsæsonen, dels skal der nødvendigvis ske en hypotetisk fastsættelse af størrelsen af tabet, eftersom den mængde af fisk, som appellanten havde kunnet fange, ikke er kendt.

28 Med dette anbringendes andet led har appellanten gjort gældende, at han har lidt et usædvanligt og særligt tab. Tabets usædvanlige og særlige karakter hænger sammen med den omstændighed, at størrelsen af tabet svarer til halvdelen af den påregnede omsætning, mens tabet er særligt, for så vidt som det kun vedrører et bestemt antal borgere i samfundet.

29 Kommissionen har for det første gjort gældende, at det første anbringende skal afvises, eftersom bedømmelsen af, om der foreligger et faktisk og reelt tab, udgør en bedømmelse af de faktiske omstændigheder, som er uden for Domstolens prøvelsesret.

30 For det andet er det første anbringende ifølge Kommissionen ugrundet.

Domstolens bemærkninger

Formaliteten

31 Hvad angår det første anbringendes første led kan dette antages til realitetsbehandling, for så vidt som appellanten har anmodet Domstolen om at tage stilling til, om Retten har begået en retlig fejl i kvalifikationen af det påståede tab som faktisk og reelt i forbindelse med Unionens ansvar uden for kontrakt (jf. i denne retning domme Archer Daniels Midland mod Kommissionen, C-510/06 P, EU:C:2009:166, præmis 105, og Kommissionen mod Schneider Electric, C-440/07 P, EU:C:2009:459, præmis 191).

32 Kommissionens afvisningspåstand med hensyn til dette anbringendes første led må derfor forkastes.

33 Hvad angår det første anbringendes andet led må det fastslås, at det ikke opfylder formalitetskravene i en appel, for så vidt som appellanten, ved at fremføre en række af argumenter for at godtgøre, at han har lidt et usædvanligt og særligt tab, i det væsentlige ønsker at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang (jf. i denne retning domme Interporc mod Kommissionen, C-41/00 P, EU:C:2003:125, præmis 16, og Reynolds Tobacco m.fl. mod Kommissionen, C-131/03 P, EU:C:2006:541, præmis 50).

34 Dette led må derfor afvises.

Om realiteten

35 Ifølge fast retspraksis forudsætter Unionens ansvar uden for kontraktforhold som omhandlet i artikel 340, stk. 2, TEUF, at en række betingelser er opfyldt, nemlig at den adfærd, som Unionens institutioner lægges til last, har været retsstridig, at der foreligger et virkeligt tab, og at der er en årsagsforbindelse mellem denne adfærd og det påståede tab (jf. dom Agraz m.fl. mod Kommissionen, C-243/05 P, EU:C:2006:708, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

36 Betingelsen om, at der skal være lidt et tab, kræver, at det tab, som påstås erstattet, er faktisk og reelt, hvilket det påhviler appellanten at godtgøre (dom Agraz m.fl. mod Kommissionen, EU:C:2006:708, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).

37 I den foreliggende sag fandt Retten i den appellerede doms præmis 17-19, at det af appellanten påståede tab, der består af den ufiskede og ikke solgte del af hans individuelle kvote som følge af forbuddet mod fiskeri af almindelig tun fra den 16. juni 2008, alene afspejler en hypotetisk situation og ikke kan anses for at være faktisk og reelt.

38 Nærmere bestemt fandt Retten, at tildelingen af kvoter ikke gav appellanten nogen garanti for at kunne fiske den samlede individuelle kvote, for så vidt som denne udgør en teoretisk grænse for den maksimale fangstmængde, og at det under alle omstændigheder ikke kunne udelukkes, at appellanten, selv hvis han havde kunnet fiske frem til den 30. juni 2008, af grunde som han ikke har nogen indflydelse på, ikke ville have opbrugt sin kvote.

39 Det må dog fastslås, at Retten herved begik en retlig fejl.

40 Ved navnlig blot at henvise til, som det fremgår af den appellerede doms præmis 18, den urigtige forudsætning, hvorefter appellanten var i besiddelse af en fiskeritilladelse og nødvendigvis ville have opbrugt sin kvote, har Retten begået en retlig fejl ved bedømmelsen af tabsbetingelsen. Dels vedrører eksistensen af en ret, som er tillagt borgerne ved en retsregel, nemlig ikke det forhold, at det påståede tab skal være lidt, men udgør en betingelse for konstateringen af en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en sådan regel af en af Unionens institutioner, for at Unionen kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold. Dels er Rettens afvisning af appellantens synspunkt om, at han ville have opbrugt sin kvote, udelukkende relevant i forhold til opgørelsen af det påståede tabs omfang, men ikke i forhold til selve eksistensen af et sådant tab, hvis reelle karakter ikke betvivles på grund af en usikkerhed om tabets nøjagtige omfang (jf. i denne retning dom Agraz m.fl. mod Kommissionen, EU:C:2006:708, præmis 36).

41 Følgelig, og uden at det er nødvendigt at tage stilling til de øvrige appelanbringender, skal den appellerede dom ophæves.

Om søgsmålet for Retten

42 I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, andet punktum, i statutten for Domstolen kan denne, når den ophæver den af Retten trufne afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.

43 I den foreliggende sag finder Domstolen, at det af Jean-François Giordano for Retten anlagte erstatningssøgsmål er modent til påkendelse, og at der derfor bør træffes endelig afgørelse.

44 Som nævnt i denne doms præmis 35, forudsætter Unionens ansvar uden for kontraktforhold, at en række betingelser er opfyldt. Hvor der foreligger en retsstridig juridisk foranstaltning, er en af betingelserne, at der er sket en tilstrækkelig kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, som har til formål at tillægge borgerne rettigheder (dom Kommissionen mod Schneider Electric, EU:C:2009:459, præmis 160).

45 I det foreliggende tilfælde har Jean-François Giordano for det første gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 2371/2002 ved at vedtage forordning nr. 530/2008, idet Kommissionen ikke havde bevis for, at der var sket en overskridelse af den kvote for 2008, som var tildelt fartøjer under fransk flag.

46 I denne henseende bemærkes, at dette argument hviler på en forudsætning om, at de af Kommissionen trufne hasteforanstaltninger kræver bevis for en faktisk overskridelse af den tildelte kvote. En sådan forudsætning er imidlertid fejlagtig. Ifølge selve ordlyden af artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 2371/2002 kan Kommissionen nemlig træffe sådanne foranstaltninger, når det konstateres, »at der som følge af fiskeriaktiviteter er en alvorlig trussel mod bevarelsen af de levende akvatiske ressourcer eller det

marine økosystem, der kræver, at der straks gribes ind«, uden at skulle afvente, at der indtræffer en overskridelse af en tildelt kvote. Som Domstolen imidlertid har udtalt i præmis 63-65 i dom AJD Tuna (EU:C:2011:153), indeholder forskellige betragtninger til forordning nr. 530/2008 en række oplysninger, hvis rigtighed Jean-François Giordano ikke har bestridt, som i tilstrækkeligt grad godtgør, at der forelå en sådan alvorlig trussel i den foreliggende sag.

47 Jean-François Giordano har for det andet gjort gældende, at vedtagelsen af forordning nr. 530/2008 har medført en begrænsning i hans virksomhed, der er uforenelig med hans ret til udøvelse af hans erhverv som sikret ved artikel 15 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), og med hans ejendomsret som sikret ved nævnte charters artikel 17, stk. 1.

48 I denne henseende skal det indledningsvis fremhæves, at det at være indehaver af dels en fiskeritilladelse, dels en af medlemsstaten tildelt kvote for en given fangstsæson, i modsætning til det af Jean-François Giordano anførte ikke kan give denne retten til at opbruge denne kvote under alle omstændigheder.

49 Det skal ligeledes bemærkes, således som Domstolen har fastslået, at retten til fri erhvervsudøvelse ikke skal behandles som en absolut forrettighed, men skal ses i sammenhæng med sin funktion i samfundet (jf. i denne retning dom FIAMM m.fl. mod Rådet og Kommissionen, C-120/06 P og C-121/06 P, EU:C:2008:476, præmis 183 og den deri nævnte retspraksis). Således kan der i overensstemmelse med chartrets artikel 52, stk. 1, indføres begrænsninger i udøvelsen af denne rettighed, forudsat at de er fastlagt i lovgivningen, og at de, under iagttagelse af proportionalitetsprincippet, er nødvendige og faktisk svarer til mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen, eller et behov for beskyttelse af andres rettigheder og friheder (jf. i denne retning dom Digital Rights Ireland, C-293/12 og C-594/12, EU:C:2014:238, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).

50 I nærværende sag svarer forordning nr. 530/2008 utvivlsomt til et mål af almen interesse, der forfølges af Unionen, nemlig i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 2371/2002 at undgå en alvorlig trussel mod bevarelsen og genopretningen af bestanden af almindelig tun i det østlige Atlanterhav og Middelhavet. Som det desuden fremgår af præmis 77-85 i domAJD Tuna (EU:C:2011:153), skal det bemærkes, at foranstaltningerne om forbud mod fiskeri i nævnte forordning nr. 530/2008 ikke er åbenbart uhensigtsmæssige i forhold til at opnå dette mål af almen interesse, og de således viser sig at være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet.

51 Jean-François Giordano har for det tredje gjort gældende, at retssikkerhedsprincippet og princippet om den berettigede forventning med vedtagelsen af forordning nr. 530/2008 er blevet krænket, eftersom denne forordning bragte fangstsæsonen af almindelig tun til ophør med virkning fra den 16. juni 2008, skønt dette fiskeri oprindeligt var tilladt indtil den 30. juni 2008.

52 Som Domstolen dog allerede har fastslået, følger muligheden for at træffe foranstaltninger, der har til virkning, at fiskerisæsonen bringes til ophør før det normale tidspunkt, i øvrigt bl.a. af artikel 7, stk. 1, og artikel 26, stk. 4, i forordning nr. 2371/2002 (dom AJD Tuna, EU:C:2011:153, præmis 75). EF-operatørerne, hvis virksomhed består i at opkøbe tun med henblik på opdræt og opfedning, kan således ikke påberåbe sig et retssikkerhedshensyn eller beskyttelse af en berettiget forventning, eftersom de var i stand til at forudse, at sådanne foranstaltninger kunne blive indført (jf. i denne retning dom AJD Tuna, EU:C:2011:153, præmis 75).

53 Det følger af de foregående betragtninger, at Jean-François Giordano ikke har godtgjort, at der foreligger en tilsidesættelse af en retsregel, som har til formål at tillægge borgerne rettigheder.

54 Da den ene af betingelserne for, at Unionen kan ifalde ansvar, ikke er opfyldt, frifindes appelindstævnte, uden at det er nødvendigt at undersøge, om de øvrige betingelser er opfyldt i den foreliggende sag.

Sagens omkostninger

55 Ifølge artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen, såfremt appellen tages til følge, og Domstolen selv endeligt afgør sagen, afgørelse om sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 2, som i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, træffer Domstolen afgørelse om omkostningernes fordeling, hvis der er flere tabende parter.

56 Eftersom Jean-François Giordano har fået medhold i sin appel, men Kommissionen frifindes i hans erstatningssøgsmål, bærer Jean-François Giordano og Kommissionen hver deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Store Afdeling):

1) **Den Europæiske Unions Rets dom Jean-François Giordano mod Kommissionen (T-114/11, EU:T:2012:585) ophæves.**

2) **Europa-Kommissionen frifindes i det af Jean-François Giordano i sag T-114/11 anlagte erstatningssøgsmål.**

3) **Jean-François Giordano og Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger.**

Underskrifter